

Arrest

nr. 237 516 van 26 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 januari 2020 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 januari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 januari 2020 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Wetteren/Laarne/Wichelen op 15/01/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : Ü. (..)

voornaam : S. (..)

geboortedatum : 26.08.1995

geboorteplaats : Yaygınçayir/Bingöl

nationaliteit : Turkije

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15/01/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken;

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot vier maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van de echtgenote van zijn neef (A. S. (..)), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 26/10/2017, werd op 24/04/2018 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor zijn vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van mevrouw A. S. (..). Deze weigering (bijlage 20) werd op 17/05/2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 14/05/2018, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van dezelfde persoon. Deze aanvraag werd op 26/10/2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 16/11/2018 aan betrokkene werd betekend. Diezelfde dag nog, op 16/11/2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde persoon. Deze aanvraag werd op 06/05/2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 11/06/2019 aan betrokkene werd betekend. Opnieuw diende betrokkene op dezelfde dag 11/06/2019 een vierde aanvraag in in functie van dezelfde persoon. Deze aanvraag werd op 16/09/2019 geweigerd en op 15/01/2020 betekend.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart dat Turkije veel politiek heeft en naar België gekomen te zijn omdat zijn familie hier woont. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat Turkije niet goed is voor hem. Hij heeft er altijd problemen omdat hij Koerd is. Betrokkene kan geen enkel bewijs voorleggen om zijn verklaringen concreet te maken. Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Het feit dat betrokkenes broer Ü. M. (..) (*21/10/1993) nog in België verblijft en betrokkene en zijn broer op hetzelfde adres verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij verblijft immers eveneens illegaal op het grondgebied. Er kan hierbij verwezen worden naar een arrest van de RW: 'Aangaande artikel 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een schending van deze bepaling niet aannemelijk maakt, gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel hebben gekregen het grondgebied te verlaten, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden van hen gescheiden te worden' (RVV arrest nr. 119 348, rolnr. 126 511, dd. 21.02.2014).

Het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Immers, het louter feit dat betrokkene samenwoont met zijn neef heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van zijn neef. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes neef en zijn gezin kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Turkije en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Het feit dat betrokkene al een afspraak heeft om voor een 5e keer eenzelfde aanvraag in te dienen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling en toont aan dat betrokkene misbruik maakt van de vreemdelingenwetgeving door het meervoudig indienen van dezelfde aanvragen zonder rekening te houden met de eerdere weigeringsbeslissingen en terugkeermaatregel.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op precare wijze in België te verblijven en misbruik te maken van de vreemdelingenwetgeving door het meervoudig indienen van dezelfde aanvragen zonder rekening te houden met de eerdere weigeringsbeslissingen en terugkeermaatregel. Hij werd door de gemeente Wetteren op 13.04.2017 nochtans geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van art. 74/11 § 1, alinea 1 en 4, en artikel 62 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11, §1, tweede lid vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan.”

De bestreden beslissing motiveert tevens met de stelling dat er in hoofdte van verzoeker een risico op onderduiken bestaat. Dit omdat verzoeker onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

Eerste onderdeel,

Wat betreft de specifieke motiveringen; verzoeker betwist deze.

Artikel 74/11 §1 alinea 1 vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar.

Het gaat om een discretionaire bevoegdheid, die een specifieke motivering vereist én op zichzelf (waarom past men het artikel toe) én wat de duurtijd betreft (drie jaar waarbij ook een kortere periode mogelijk is).

Conform alinea 1 van vermeld artikel dient ‘rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval’.

Het is geen toeval dat in de beslissing zelf geen melding wordt gemaakt van alinea 1 van vermeld artikel; de beslissing negeert dit artikel niet enkel door het niet te vermelden maar ook door er geen rekening mee te houden.

Risico op onderduiken

Verweerder stelt dat er een risico op onderduiken is omwille van het feit dat verzoeker één eerder bevel niet zou hebben opgevolgd en omwille van het feit dat verzoeker onmiddellijk na de bestreden beslissing een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Dergelijke motivering is weinig overtuigend en onvoldoende in het licht van rechtspraak van Uw Raad.

Zie arrest van Uw raad nr. 202 783 van 20 april 2018 (eigen onderlijning):

“De eerste zinsnede van deze bepaling stelt dat het in paragraaf 1, 11° bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dat het na een individueel onderzoek en op basis van één of meer volgende objectieve criteria moet worden vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eisen zijn aan elk geval.

In de memorie van toelichting wordt hierover nog het volgende gesteld:

“De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursoverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te

beoordelen beperken. Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C- 430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken. " (Parl. St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, 19.)"

Verzoeker diende reeds meerdere aanvragen tot gezinshereniging o.b.v. artikel 47 Vreemdelingenwet in.

Zijn familieleden, met name broer, neef en diens echtgenote, hebben legaal verblijf in België. Zij wonen op de (...) te 9230 Wetteren. Hij werd ook steeds op dit adres aangetroffen door de politiediensten in het kader van de verplichte woonstcontroles betreffende de verschillende aanvragen gezinshereniging. Verweerder is hiervan op de hoogte want hij verwijst hiernaar in bestreden beslissing.

Nergens is er een reden om aan te nemen dat hij zou onderduiken. Verzoeker heeft er alle belang bij om te zorgen voor zijn aanwezigheid op het adres van zijn neef en diens echtgenote. Dit in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging o.b.v. artikel 47 Vreemdelingenwet.

Bovendien zet de bestreden beslissing nergens daadwerkelijk uiteen waarom er in casu een risico op onderduiken zou bestaan. De loutere vermelding dat er een risico op onderduiken bestaat wegens indienen nieuwe verblijfsaanvraag, volstaat uiteraard niet.

Tot slot wijst verzoeker naar de definitie in artikel 1,11° Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de minister of zijn gemachtigde zich op 'objectieve en ernstige elementen' dient te baseren om te besluiten tot een risico op onderduiken.

De vaststelling dat verzoeker zich zou hebben onttrokken aan één eerder bevel, maakt een stereotiepe motivering uit die in geen geval blijf kan geven van een zorgvuldig onderzoek naar dergelijke ernstige en objectieve elementen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een grondig onderzoek had gevoerd dan hadden zij verzoeker reeds uitgebreid gehoord in het kader van de besluitvormingsprocedure die tot de bestreden verwijderingsmaatregel heeft geleid en hadden zij kunnen en moeten weten dat verzoeker op zijn vaste adres woonde, samen met zijn neef en diens echtgenote en dat hij zich geenszins trachtte te onttrekken maar net zijn verblijf tracht te regulariseren.

geen proportionaliteitsafweging; geen afweging die rekening houdt met de specifieke omstandigheden.

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 3 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

In feite vermeldt de beslissing als enig motief de eerdere aanvragen gezinshereniging.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker verkeert.

Verweerder is op de hoogte van het gezinsleven van verzoeker. Verweerder verwijst in bestreden beslissing naar 'betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging' maar maakt de zin niet af. Verzoeker diende voorheen effectief al meerdere aanvragen gezinshereniging in. Dit telkens met het voegen van nieuwe stukken. Verzoeker stelt dat artikel 8 van het EVRM toepassing vindt, dat bij de bepaling van het begrip gezin geen onderscheid gemaakt wordt tussen een wettig gezin en een natuurlijk gezin, dat nauwe verwantschapsbanden eveneens door het recht op eerbiediging van het gezinsleven worden

beschermd, dat artikel 8 van het EVRM geenszins beperkt is tot de klassieke huwelijkse relatie, dat dit werd bevestigd door het EVRM in het arrest Kroon, dat naar huidig recht de band tussen broers en zussen wordt gekoppeld aan de bloedband die tussen hen bestaat, het feit dat zij enige tijd met elkaar samenwonen of de affectieve banden die zij met elkaar hebben, dat er voldoende nauwe band bestaat tussen hem, zijn broer en zijn neef, dat naast het feit dat zij een bloedband hebben, hij ook al geruime tijd samenwonen. Verder geeft verzoeker aan dat hij sinds november 2017 ingeschreven is in naar België bij zijn neef en diens echtgenote, dat zij een feitelijk driekoppig gezin vormen en hij een centrale rol inneemt in het gezin.

Verweerder verwijst tevens naar een niet ter zake dienend arrest van Uw Zetel (RvV arrest nr. 119 348, rol nr. 126 511 dd. 21.02.2014) waarbij aan alle gezinsleden een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend werd.

Verweerder betwist niet dat er sprake is van een gezinsleven maar voert geen daadwerkelijke fair balance toets uit waarbij er een billijke afweging wordt gemaakt tussen de belangen van de staat en van het individu. Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Zo werd er onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoeker al meer dan 4 jaar in België verblijft, dat hij nagenoeg steeds in legaal verblijf is geweest, dat hij afhankelijk is van zijn neef en diens echtgenote.

Ook om reden van het niet respecteren van het hoorrecht (zie verder) is deze faire balance-toets nooit gemaakt.

Tweede onderdeel,

een inreisverbod van drie jaar.

Er kan een inreisverbod van 1 jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek motief waarom dit 2 jaar hoger is.

Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 74/44 §1 alinea 1 om met de specifieke omstandigheden rekening te houden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van drie jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar de eerdere aanvragen gezinshereniging en één eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie tot die termijn wordt gekomen.

Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijke termijn die duidelijk disproportioneel is wordt opgelegd.

Op zich volstaat het hierbij niet te verwijzen naar de aanvragen gezinshereniging, daar de wet bepaalt dat rekening wordt gehouden met 'alle' omstandigheden van elke geval.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die driejaar werden opgelegd. Verweerder laat dit na.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat verzoeker geen enkel gevaar voor de openbare orde is, dat hij steeds getracht heeft zijn verblijf in België te regulariseren, dit steeds ter goeder trouw, dat hij weldegelijk ten laste is van zijn neef en diens echtgenote.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (Rvs 11 december 2015, nr. 233 222). Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Verder worden de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van drie jaar in casu proportioneel is.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. In casu blijkt dat op 15 januari 2020 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoekende partij geeft kritiek op de beoordeling inzake "*het risico op onderduiken*" en de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven, maar de Raad wijst erop dat deze motieven onlosmakelijk verbonden zijn met de verwijderingsmaatregel van 15 januari 2020.

Thans wordt verzoekende partij een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet en wordt uiteengezet dat "*(d)e beslissing tot verwijdering van 15/01/2020 (...) gepaard (gaat) met dit inreisverbod*" en er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoekende partij heeft tegen de verwijderingsmaatregel van 15 januari 2020 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend die werd verworpen bij arrest nr. 231 852 van 28 januari 2020. Verzoekende partij heeft voorts geen beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 15 januari 2020. Deze beslissing werd haar tevens op 15 januari 2020 ter kennis gebracht, zodat de beroepstermijn inmiddels is verstreken en deze beslissing thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Verzoekende partij uit wat betreft het risico op onderduiken kritiek die betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel, die niet de bestreden beslissing vormt en die thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet dienstig (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

Het luik inzake het opleggen van een inreisverbod van de bestreden beslissing is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet op voldoende wijze gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod omdat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

2.7. Verzoekende partij meent voorts dat wat betreft de duurtijd van het inreisverbod er geen rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar zaak. Zij meent dat enkel vermeld wordt dat zij eerdere aanvragen gezinshereniging heeft ingediend. Zij betoogt evenwel dat verwerende partij geen rekening houdt met haar gezinsleven. Zij heeft bij alle nieuwe aanvragen steeds nieuwe stukken gevoegd. Zij meent dat artikel 8 EVRM van toepassing is. Zij wijst op de nauwe band tussen haarzelf en haar broer en neef en het feit dat zij al sinds november 2017 ingeschreven staat bij haar neef en diens echtgenote waar hij een centrale rol in het gezin inneemt. Er wordt onvoldoende rekening gehouden met het feit dat zij al vier jaar in België is, nagenoeg steeds in legaal verblijf en dat zij afhankelijk is van haar neef en diens echtgenote.

Zij betoogt verder dat er quasi automatische toepassing wordt gemaakt van de termijn van drie jaar en dat niet gemotiveerd is waarom de termijn niet korter is. Zij wijst erop dat zij geen enkel gevaar voor de openbare orde is, steeds ter goeder trouw heeft gehandeld en wel degelijk ten laste is van haar neef en diens echtgenote.

2.8. De Raad kan de verzoekende partij geenszins volgen waar zij stelt dat onvoldoende blijkt waarom haar een inreisverbod voor een termijn van drie jaar wordt gegeven. Immers omvat de bestreden beslissing dienaangaande de volgende uitvoerige motivering:

"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart dat Turkije veel politiek heeft en naar België gekomen te zijn omdat zijn familie hier woont. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat Turkije niet goed is voor hem. Hij heeft er altijd problemen omdat hij Koerd is. Betrokkene kan geen enkel bewijs voorleggen om zijn

verklaringen concreet te maken. Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Het feit dat betrokkene's broer Ü. M. (...) (*21/10/1993) nog in België verblijft en betrokkene en zijn broer op hetzelfde adres verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij verblijft immers eveneens illegaal op het grondgebied. Er kan hierbij verwezen worden naar een arrest van de RW: 'Aangaande artikel 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een schending van deze bepaling niet aannemelijk maakt, gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel hebben gekregen het grondgebied te verlaten, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden van hen gescheiden te worden' (RVV arrest nr. 119 348, rolnr. 126 511, dd. 21.02.2014).

Het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Immers, het louter feit dat betrokkene samenwoont met zijn neef heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van zijn neef. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's neef en zijn gezin kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Turkije en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Het feit dat betrokkene al een afspraak heeft om voor een 5e keer eenzelfde aanvraag in te dienen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling en toont aan dat betrokkene misbruik maakt van de vreemdelingenwetgeving door het meervoudig indienen van dezelfde aanvragen zonder rekening te houden met de eerdere weigeringsbeslissingen en terugkeermaatregel.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op precare wijze in België te verblijven en misbruik te maken van de vreemdelingenwetgeving door het meervoudig indienen van dezelfde aanvragen zonder rekening te houden met de eerdere weigeringsbeslissingen en terugkeermaatregel. Hij werd door de gemeente Wetteren op 13.04.2017 nochtans geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel"

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt niet enkel louter verwezen naar de aanvragen gezinshereniging maar wordt vooreerst vastgesteld dat de verklaarde problemen in Turkije niet concreet worden gemaakt en verder dat verzoekende partij verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben noch medische problemen. Er wordt verder rekening gehouden met het feit dat de broer van verzoekende partij zich in België ophoudt waarbij wordt vastgesteld dat deze broer eveneens illegaal in België is zodat verzoekende partij niet kan spreken van een scheiding van deze broer. Immers dient ook deze broer het Belgische grondgebied te verlaten. Verder heeft de verwerende partij ook overwogen dat verzoekende partij niet ten laste is van haar neef nu zij een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij een leven in Turkije kan opbouwen zonder de nabijheid van haar neef. Er ligt geen schending van artikel 8 EVRM voor. Verder overweegt de verwerende partij dat verzoekende partij contact met haar neef en diens gezin kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken van de neef en diens gezin aan verzoekende partij in Turkije. De verwerende partij stelt verder vast dat verzoekende partij door tot vijfmaal toe eenzelfde aanvraag gezinshereniging in te dienen misbruik maakt van de vreemdelingenwetgeving zonder rekening te houden met de eerdere weigeringsbeslissingen en eerdere verwijderingsmaatregel. De verwerende partij besluit, na rekening gehouden te hebben met al deze omstandigheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken, dat: "Betrokkene heeft niet getwijfeld om op precare wijze in België te verblijven en misbruik te maken van de vreemdelingenwetgeving door het meervoudig indienen van dezelfde aanvragen zonder rekening te houden met de eerdere weigeringsbeslissingen en terugkeermaatregel. Hij werd door de gemeente Wetteren op 13.04.2017 nochtans geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de

verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij het geheel van de omstandigheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken in ogenschouw genomen waarbij zij vaststelt dat in casu een inreisverbod van drie jaar zeker proportioneel is.

Verzoekende partij is ook in het geheel niet ernstig waar zij stelt dat geen rekening werd gehouden met het door haar aangevoerde gezinsleven. Immers wordt vooreerst duidelijk gesteld dat haar broer ook illegaal in België verblijft. De Raad kan de verwerende partij volgen dat er zich daarbij sowieso geen schending van het gezinsleven voordoet nu ook de broer feitelijk het Belgische grondgebied moet verlaten. Verder heeft de verwerende partij ook rekening gehouden met de verschillende verblijfsaanvragen in functie van de echtgenote van de neef van verzoekende partij en heeft zij erop gewezen dat deze aanvragen allemaal werden afgewezen en verzoekende partij niet heeft aangetoond ten laste te zijn.

De Raad merkt dienaangaande op dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu stelt verzoekende partij dat zij samenwoont met haar neef en diens echtgenote en er een gezin mee vormt, zij neemt een centrale rol in dit gezin in. Het louter samenwonen op hetzelfde adres (waaraan getwijfeld kan worden, uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekende partij op 16 december 2019 niet kon worden aangetroffen op dit adres en dat haar neef en diens echtgenote verklaarden dat verzoekende partij niet meer op hun adres verbleef en dat een toegestaan huisbezoek daar ook niet op wees (zie e-mail DVZ 17 december 2019)), brengt niet mee dat er een band van afhankelijkheid bestaat. Verzoekende partij heeft in functie van de echtgenote van haar neef verschillende aanvragen gezinshereniging ingediend, maar deze werden geweigerd, uit het administratief dossier blijkt de eerste weigering omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij reeds voorafgaand aan de aanvraag en van in het land van herkomst een gezin vormde met de referentiepersoon en omdat zij niet aantoonde dat zij ten laste was van de referentiepersoon. De overige aanvragen werden geweigerd omdat verzoekende partij naliel de nodige stukken bij te brengen. Verzoekende partij toont door het loutere feit van samen te wonen en door haar loutere beweringen niet aan afhankelijk te zijn van haar neef en diens echtgenote of dat zij afhankelijk zijn van haar. Evenmin toont zij dit aan inzake haar broer. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geen bestaan van beweerde afhankelijkheid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd met verzoekers neef en diens echtgenote of met verzoekers broer.

Verder stelt de Raad vast dat, naast de vaststelling inzake het ontbreken van bijzondere banden van afhankelijkheid zodat er geen sprake is van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat de mogelijkheid bestaat om verzoekende partij te gaan bezoeken in haar land van herkomst en dat er contact kan worden gehouden via moderne communicatiemiddelen.

Verzoekende partij meent wel dat dit geen afdoende fair balance afweging vormt, maar rekening houdend met het gegeven dat verzoekende partij in de eerste plaats geen gezinsleven aantoonde met haar meerderjarige verwanten, komt het niet kennelijk onredelijk voor dat enkel gewezen wordt op de mogelijkheid van bezoek en het onderhouden van contact. Verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog. De Raad wijst er ook op dat de verwerende partij ook melding maakt van het feit dat verzoekende partij verscheidene aanvragen gezinshereniging indiende maar dat deze werden geweigerd en dat verzoekende partij hierdoor misbruik maakte van de vreemdelingenwetgeving. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke elementen eigen aan haar geval. Zij wijst er wel op dat zij vier jaar in België heeft verbleven maar dergelijk verblijf heeft zij steeds gehad in afwachting van een beslissing inzake

haar verblijfsaanvraag, zodat het steeds om een precair verblijf ging, en waarvan de verwerende partij ook stelde dat verzoekende partij door telkenmale dezelfde verblijfsaanvraag in te dienen misbruik maakte van de vreemdelingenwetgeving. De Raad acht deze beoordeling pertinent en kennelijk redelijk. Haar betoog dat zij steeds ter goeder trouw heeft gehandeld kan in het licht van de voorgaande vaststelling dan ook niet overtuigen. Het argument voorts dat zij geen gevaar zou zijn voor de openbare orde doet geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij in casu in redelijkheid is kunnen komen tot de vaststelling dat een inreisverbod voor drie jaar proportioneel is, rekening houdende met de elementen eigen aan de zaak van verzoekende partij.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond, evenmin als van de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel in dit verband.

Gelet op de hoger besproken motieven van de bestreden beslissing kan verzoekende partij ook in het geheel niet worden bijgetreden waar zij laat gelden dat haar op quasi automatische wijze een inreisverbod voor de duur van drie jaar werd opgelegd. Uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partij in casu een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd, kan immers niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van het “*automatisch*” opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Verzoekende partij toont met haar betoog het tegendeel niet aan. Verder dient de verwerende partij ook niet te motiveren waarom zij niet kiest voor een inreisverbod met een kortere duur. Zij dient enkel te motiveren waarom zij kiest voor een welbepaalde duur, in casu drie jaar, wat zij heeft gedaan.

2.9. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.10. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 74/11 § 1, eerste lid en vierde lid, art. 62, art. 74/11, §1, vierde lid en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest grondrechten EU en als algemeen rechtsbeginsel.

1. De principes van het hoorrecht

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, §150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

De loutere verwijzing naar vermelde vragenlijst evenmin naar de inhoud ervan beantwoordt aan het begrip hoorplicht, dat vereist dat aan verzoeker de kans wordt gegeven om alle elementen te ontwikkelen die betrekking hebben op zijn familie- en privéleven. Dit gebeurt niet door een loutere stereotiepe invullijst en de vraag naar het al of niet hebben van familie.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat verzoeker verwijst naar het recente arrest RvV nr. 213 478 van 5 december 2018 inzake Zeiler Lirije t. Belgische Staat, waarbij ook met betrekking tot een inreisverbod de principes van het hoorrecht worden uiteengezet, en de beslissing vernietigd wordt omdat de betrokkene niet op nuttige wijze haar standpunt aan verweerder had kenbaar kunnen maken, en dat die afdoende argumenten aanbrengt om te stellen dat zo het hoorrecht wel zou uitgeoefend geweest zijn, dit tot een ander beslissing had kunnen leiden (overweging 2.3., arrest gevoegd onder de strukken).

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

Het horen moet specifiek betrekking hebben op de voorgenomen beslissing, met name het inreisverbod. In dat kader dienen aan verzoeker duidelijk en uitvoerig de vragen te worden gesteld welke elementen hij hierover kan inbrengen die betrekking hebben op zijn privéleven en zijn gezondheid.

Verzoeker wijst erop dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel. Een verwijderingsmaatregel is erop gericht een vreemdeling het land te doen verlaten terwijl een inreisverbod erop gericht is een vreemdeling de toegang tot het grondgebied en het verblijf te ontfangen nadat hij het land heeft verlaten. Het houdt in dat het bestuur niet kan volstaan een vreemdeling alleen te horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel die het beoogt te treffen maar de vreemdeling ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het eveneens wenst op te leggen (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.257 en RvS 7 juni 2018, nr. 241.738) In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

2. Concrete toepassing

Verzoeker had, indien hij correct door verweerder verhoord was geweest, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben. Maar uit bestreden beslissing blijkt dat verzoeker, niet gehoord werd door verweerder, die als enige bevoegd is om bestreden beslissing te nemen. Verzoeker werd immers enkel gehoord door de politiezone Wetteren/Laarne/Wichelen (in bestreden beslissing wordt niet nader bepaald door wie precies).

Nochtans blijkt het de bovenstaande rechtspraak duidelijk dat het hoorrecht de bedoeling heeft om de bevoegde administratieve overheid toe te staan om met het geheel der informatie rekening te houden, alsook om de betrokkene in staat te stellen alle gegevens te voorzien om zo de bevoegde overheid in staat te stellen een zorgvuldige beslissing te nemen en eventueel een vergissing te corrigeren.

Verzoeker werd door 'de Politiezone Wetteren/Laarne/Wichelen' gehoord in afwezigheid van een tolk Turks/Nederlands. Vermits een 'politiezone' niemand kan verhoren, is het onduidelijk wie verzoeker dan heeft gehoord. Dit blijkt alleszins niet uit bestreden beslissing.

Wat alleszins duidelijk is, is dat verzoeker niet door verweerder maar door iemand van Politiezone Wetteren/Laarne/Wichelen werd gehoord. De Politiezone Wetteren/Laarne/Wichelen is niet de bevoegde overheid en kan de opmerkingen van verzoeker niet overwegen, een beslissing corrigeren of bijkomende vragen stellen bij eventuele onduidelijkheden zodoende dat ze over de volledige informatie beschikt. Hij werd gehoord vlak na zijn arrestatie door de politie zodat het quasi onmogelijk is dat de politiezone al wist welke beslissing er zou worden genomen en waartegen verzoeker opmerkingen kon formuleren, met name een inreisverbod met een duurtijd van drie jaar.

Verzoeker verwijst in dit verband naar arrest RvV nr 205 695 van 21 juni 2018 inzake Morabito Francesco, waar het inreisverbod vernietigd werd omdat het hoorrecht niet werd gerespecteerd. Vermeld arrest stelt in punt 3.6. dat het inreisverbod een eigen hoorrecht vereist. In vermelde zaak was er een (betwiste) vragenlijst.

Verzoeker verwijst naar de in het feitelijk gedeelte en onder het eerste middel ontwikkelde elementen die zo het hoorrecht was uitgeoefend hadden moeten leiden tot een andere beslissing.

Het betreft de hogervermelde elementen in verband met zijn privé - en gezinsleven.

Als hij gehoord was had hij deze gegevens kunnen voorbrengen en dit zou tot een andere beslissing hebben geleid.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïgneerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden."

2.11. Waar verzoekende partij de schending opwerpt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel terwijl de in casu bestreden beslissing een inreisverbod betreft. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd in onderhavig beroep. Het tweede middel is in de aangegeven mate dan ook onontvankelijk.

2.12. De hoorplicht vormt een algemeen beginsel van het Unierecht en een beginsel van behoorlijk bestuur en derhalve dient verwerende partij dit als dusdanig in aanmerking te nemen.

2.13. Verzoekende partij betwist niet dat zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord zodat zij aldus in geen geval kan voorhouden dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld haar standpunt op voldoende wijze naar voor te brengen. Zij maakt immers niet aannemelijk dat dit gehoor niet zou hebben volstaan in het licht van het nemen van de thans bestreden beslissing, met name een inreisverbod. Ook het gegeven dat het horen gebeurde via een vragenlijst ingevuld bij de politie houdt geenszins in dat het horen niet op afdoende wijze is gebeurd.

Op 15 januari 2020 werd verzoekende partij immers gehoord door J.B., inspecteur van de lokale politie. Onder andere werd aan verzoekende partij gevraagd waarom zij in België is, om welke redenen zij niet terugkeerde of niet kan terugkeren naar haar herkomstland, of zij lijdt aan een ziekte, of zij een partner heeft met wie zij een duurzame relatie heeft in België en of zij kinderen heeft in België. Verzoekende partij heeft op deze vragen een duidelijk en coherent antwoord geformuleerd. Waar verzoekende partij stelt dat de politie niet de bevoegde overheid is om haar te horen, wordt opgemerkt dat verzoekende partij niet op concrete wijze aantoont waarom de politie niet bevoegd zou zijn om haar te horen en bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken en de lokale politie in contact stonden met elkaar. Verder blijkt ook uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij de verklaringen van verzoekende partij in overweging heeft genomen en daaromtrent heeft gemotiveerd.

In ieder geval benadrukt de Raad verder ook dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoekende partij maakt dit met haar betoog geenszins aannemelijk. Verzoekende partij verwijst slechts opnieuw naar de elementen inzake haar voorgehouden gezinsleven in België maar zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel werd met deze verklaringen wel degelijk rekening gehouden. Verder toont verzoekende partij ook geenszins aan met welk "*privéleven*" de verwerende partij ten onrechte geen rekening zou gehouden hebben. Voor zover verzoekende partij hiermee zou doelen op haar verblijfsduur werd reeds vastgesteld dat verzoekende partij misbruik maakte van de vreemdelingenwetgeving door telkenmale dezelfde aanvraag in te dienen.

Een schending van het hoorrecht wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

2.14. Voor zover als nodig verwijst de Raad nog naar de bespreking van het eerste middel. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER